

DINGUSI ŽMONA

RACHEL
HAWKINS

Iš anglų kalbos vertė
Kristina Lukoševičė

Sofoklis

Vilnius, 2022

*Skiriu mamai, laimė, nė kiek nepanašiai
į šioje knygoje aprašomas motinas*

Visados būna dvi mirtys – tikroji ir ta, apie kurią žino žmonės.

J E A N R H Y S „Plati Sargasų jūra“ (*Wide Sargasso Sea*)

PIRMA DALIS

DŽEINĒ

⇒ PIRMAS SKYRIUS ⇐

V A S A R I S

Bjauresnės dienos pasivaikščioti net ir norėdamas nerastum.

Kiaurą rytą pliaupiantis lietus kelionę iš Senter Pointo į Mauntin Bruką paverčia tikru košmaru. Džinsų klešnių apačia permirksta vos spėju padėti koją ant Ridų įvažos; eidama marmurinėmis prieškambario grindimis girdžiu, kaip žlegsi šlapi sportbačiai.

Tačiau ponja Rid pasitinka mane su Meškio pavadėliu ir užuojautą perdėtai rodančiu veidu; matyti, kaip ji graužiasi, šį pirmadienio rytą išsiųsdama mudu į lietu.

Labai svarbu, kad žinočiau: ji susikrimsi.

Tačiau ponja Rid vis tiek tikisi, kad atliksiu savo darbą.

Jau beveik mėnesį vedžioju šunis uždarame kvartale, Tornfild Esteitse, ir kai ką spėjau įsidėmėti: svarbiausia yra tai, kaip *atrodai*.

Ponia Rid *atrodo* apgailestaujanti. Galėtum pamanyti, kad kolio Meškio šeiminkė stačiai baisesi mintimi, jog man teks vaikštinėti su jos augintiniu tokią šaltą ir audringą vasario vidurio dieną.

Atrodo, kad aš jai išties rūpiu.

Tačiau iš tikrųjų esu jai tuščia vieta, ir nieko čia baises.

Juk ir man į ją nuspjaut.

Tad nusišypsau, timpteliu tamsiai žalio lietaučio kraštą.

– Viskam pasirengusi, – išberiu ir paimu Meškio pavadėlį.

Stovime Ridų prieškambarėje. Prie kairės sienos prišlieta me milžiniškame veidrodyje atsispindim aš, ponias Rid ir Meškis, nekantraujantis pulti prie durų. Čia stovi ir sendintas medinis stalelis, ant jo pūpsos kvepiančių džiovintų žiedlapių kaupinas dubuo, tviska pora deimantinių žiedelio formos auskarų – juos vakar, grįžusi iš kokio nors labdaros renginio, nerūpestingai nometė ponias Rid.

Labdaringi pobūviai čia itin mėgstami, tačiau iki šiol nesupratau, kam iš tiesų renkami pinigai. Ant žurnalinių stalių paskleistuose ar prie šaldytuvo durų magnetukais prisegtuose kvietimuose marguoja skambių frazių kratiniai. *Vaikai, skriaudžiamos moterys, benamiai, vargšai*. Įvairiausi eufemizmai, reiškiantys vieną ir tą patį: skurdą.

Dievaižin, ką praėjusį vakarą gelbėjo ponias Rid, bet tai dar vienas dalykas, dėl kurio man nei šilta, nei šalta.

Nusuku akis nuo auskarų.

Sugniaužiu delne glotnų pavadėlių, pamojuoju ponias Rid, žengiu į plačią priekinę verandą. Dažytos betoninės grindys slidžios nuo drėgmės. Mano priešvaniniai sportbačiai jomis kone šliuožte nušliuožia.

Už nugaros trinkteli durys. Įdomu, ką ponias Rid veiks šį rytą, kol vedžiosiu jos šunį. Išgers dar vieną puodelį kavos? Nugarks ksanakso tabletytę? Suplanuos kokį labdarinę susiejimą?

Gal vėlyvus pusryčius, skirtus buriuoti nemokantiems vaikams paremti?

Liūtis apmalšo, bet šilčiau nepasidarė. Reikėjo pasiimti pirštines. Mano rankų oda šiurkšti, suskirdusi, krumpliai raudoni. Tarp dešinės rankos nykščio ir smiliaus teberaudonuoja nudegimo žymė – prisiminimo dovanėlė, gauta paskutinę darbo kavinėje „Skrudinta pupelė“ dieną.

Primenu sau, kad nors šunų vedžiojimas – užknisantis užsiėmimas, jis bent jau nekelia antro laipsnio nudegimų pavojaus.

Meškis timpčioja pavadėlį, veržiasi apuostyti kiekvieną pašto dėžutę pakeliui. Kėblinu jam iš paskos; šiuo metu man labiau rūpi namai ir aplinka nei globotinis. Už kiekvienos ištaigingos vilos žaliuoja pievelė, tad sunku suprasti, kurių galų jų šeiminkams pri-sireikė šunų vedžiotojų paslaugų. Bet šio kvartalo gyventojai gal-voja ne apie tai, ko jiems *reikia*. Visų svarbiausia yra tai, ko jie *nori*.

Štai ką byloja visi tie namai.

Ponas ir ponია Ridai vienodu gyvena Magnolijų gatvelėje, name su aštuoniais vonios kambariais, septyniais miegamaisiais, prašmatnia svetaine, šeimos kambariu, dar poilsio kambariu ir „džentelmenų svetaine“ antrame aukšte. Galiu nuspėti, kad visi Tornfeld Esteitso namai panašūs kaip du vandens lašai. Teko pabuvoti keturiuose. Jei jau vienas kaimynas pasisamdo šunų vedžiotoją, kitiems būtinai reikia – *norisi* – to paties. Dirbu Ridams – vedžioju jų Meškį, taip pat Maklarenams iš Raktažo-lių tako – vaikštinėju su jų dalmatine Meribete. Dar yra Klarkai iš Ažuolyno ir du jų ši cu veislės šuneliai Majoras bei Pulkinin-kas. Prieš kelias dienas Tripas Ingremas iš Klevų kelio pasamdė mane vedžioti velionės žmonos labradorą Harperį.

Apskritai tai visai neprastas darbelis, nepalyginti geresnis už plūkiavą „Skrudintoje pupelėje“. Čia žmonės iš tikrųjų žiūri man į akis. Juk, jei kreipiesi į „pagalbininkę“ vardu, turbūt nesi visiškas šiknius? „Džeinė mums kaip šeimos narė“, – veikiausiai porina ponია Rid kitoms damoms užmiesčio klube. Visos prita-riamai mykia ir užsisako dar po vieną „Kruvinąją Merę“.

Šlapi sportbačiai cypčioja sulig kiekvienu žingsniu. Užsigal-voju apie savo butuką, tamsią dėmę ant niūriai pilkų virtuvės lubų (turbūt vėl sunkiasi vanduo), niūriai pilkas sienas. Buto nuomos kaina nedidelė ir rajonas saugus, bet niekaip neįstengiu atsikratyti jausmo, kad gyvenu betoninėje dėžėje. Kad ir kaip stengčiausi pagyvinti būstą plakatais iš „Target“ ar dailiais už-tiesalais iš labdaros parduotuvių, pilkuma paima viršų.

Tornfild Esteitse niūrios pilkumos nė su žiburiu nerastum.

Čia žolė želia kiaurus metus. Kiekvieną namą, kiekvieną palangę puošia vazonai ir loveliai, priekiniuose sodeliuose kūpso spalvingais žiedais apsipylę krūmai. Langinės ryškiai geltonos, tamsiai mėlynos, sodriai raudonos arba žalios nelyg smaragdai. Jeigu ir pasitaiko koks pilkas atspalvis, tai tik pastelinis ir elegantiškas. „Kaip balandžio plunksnos“, – sykį nugirdau sakant ponią Rid. Kvartale be perstojo burzgia vejų prižiūrėtojų, kilimus valančių ir namus tvarkančių darbuotojų furgonai; net ir tokiomis lietingomis dienomis jie siuva įvažomis pirmyn atgal.

Meškis stabteli, apčiurškia bortelį. Laisva ranka nusismaukiu gobtuvą nuo galvos, šalti lietaus lašai nuvirvena už kaklo. Lietpaltis senas, kairiame šone prairusi siulė, bet neprisiverčiu nusipirkti naujo. Mano galva, tai – nebūtinės išlaidos. Kartkartėmis paspėliuju, ar kuris nors iš Tornfild Esteitso gyventojų pasigestų senesnio lietpalčio.

„Pernelyg didelė rizika“, – primenu sau, bet geras dvi minutes įsivaizduuju, kaip vaikštinėčiau gatvelėmis apsitaisiusi elegantišku, dailiu, vandens pro siūles nepraleidžiančiu drabužiu. Panašiu į „Burberry“ striukę, kurią ponia Klark aną savaitę pakabino netoli laukujų durų.

„Nedrišk nė pasvajoti.“

Užuot mintijusi apie striukę, užsigalvoju apie deimantinius ponios Rid auskarus. Jeigu išsyk dingtų abu, suprantama, kiltų daug įtarimų, bet jei prapultų tik vienas? Tarkim, nuslydo nuo staliuko. Įsivėlė tarp ilgų kilimo plaukelių užmiesčio klube. Pasimetė kažkurioje kišenėje.

Meškis taikosi apuostyti dar vieną pašto dėžutę, bet tempiu jį toliau, prie savo mėgstamiausio namo.

Jis stovi pačiame akligatvio gale, atokiau nuo kelio. Vienas iš nedaugelio, prie kurio nematyti nenuilstamai zujančių žmonių. Veja žalumu nenusileidžia kaimynų pievelėms, tačiau žolė čia

aukštesnė, o gražiais violetiniais žiedais apsipylę krūmai išsike-
rojo kur kas plačiau, nei derėtų, ir užstoja pirmo aukšto langus.

Tai didžiausias ir aukščiausias pastatas kvartale. Prie jo šonų
šliejasi du masyvūs priestatai, o priekiniame kieme dunkso du
aukšti ąžuolai. Namas akivaizdžiai senesnis už kitus – turbūt
pastatytas vienas pirmųjų.

Tornfild Esteitse visi statiniai tarsi susilieja į vieną dėmę.
Man tai patinka – geriau jau gražus vienodumas nei slogi rajono,
kuriame gyvenu, monotonija, – bet šio vienišo namo išskirtinu-
mas vis traukia sugrįžti.

Žengiu nuo šaligatvio, nupėdinu į kelio vidurį ir įdėmiau įsi-
žiūriu.

Čia visada taip tyku, kad man nė nedingteli, jog stypsoti gat-
vėje nėra itin saugu.

Variklio riaumojimą išgirstu anksčiau, nei pamatau automo-
bilį, bet net ir tada stoviu it suakmenėjusi. Vėliau, žvalgydamasi
praeitin, spėliosiu, ar tik nebūsiu kažkaip nujautusi, kas atsitiks.
Galėtum pamanyti, kad visi gyvenimo vingiai kryptingai vedė į
šią vietą, prie šito namo.

Pas jį.